

Predplata u Šibeniku:
 Pojedini broj stoji 4 para.
 Na kuću 6 para.
 Predplata van Šibenika:
 na godinu 8 Kr.,
 na pō godine 4 Kr.

Vlastnik,

izdavatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIEČ

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Pisma i predplate šalju se ured-
 ništvu. — Nefrankirana se pisma
 ne primaju. Rokupisi se ne vra-
 ćaju. — Oglasi se tiskaju po 20
 para, priobćena, zahvale, itd. po
 40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarnica

Ivan Štaglinatz
 Trg Sv. Ivana.

Pismo kneza Borelli-a

Veleštovanj Uredniče!

U malo vremena donosi Vaša „Hrvatska Rieč“ po drugi put članak o pokrajinskom poljodjelskom vieću i o meni. Veoma mi je milo, što Vaš cijenjeni list pripoznaje važnost ustanove, a znatizeljan očekuje njezino oživotvorenje. Možete mi vjerovati, da sam i ja pokrajinskom poljodjelskom vieću još kao sukroman posjednik pripisivao veliku znamenitost za gospodarski napredak ove pokrajine. Kako sam prije mislio, mislim tako i danas. Kad je smrću blagopokojnog Vrankovića bilo izpraznjeno mjesto predsjednika pokrajinskog vieća, isto je bilo odsudjeno na nerad. I druge su prilike na to djelovale. Konačno došlo je na red, da se popuni mjesto predsjednika. Ta čast bila je ponudjena meni. Dugo sam se promišljao i mjerio moju snagu napram veličini zadaće i teške odgovornosti. Nakon dugoga promišljanja, ipak sam se primio izbora za predsjednika. Mogu Vas uvjeriti, da ne primih izbor radi časti, nego sa živom željom, da po mojim čednim silama oživim ono, što Vaš zadnji članak zove „mrtvilo i zapuštenost“, uvjeren, da je s mojim imenovanjem skopčan prije *onus*, pa onda možda kasnije dodje *onor*.

Prigodom mog boravka u Beču posjetio sam i gosp. Ministra za poljodjelstvo. Predočio sam mu jasno i zapušteno stanje gospodarsko u ovoj pokrajini. Pokazao se sklon za pripomaganje našeg poduzeća u svakom pogledu. Drugo u Beču za tada nisam mogao postići, a dosta je predhodno i to, da znam tamošnje razpoloženje.

Sada radim o osnovi za moju djelatnost. S njom ću biti naskoro gotov, pa bih u kratkom vremenu mogao sazvati članove vieća u sjednicu, da odobre osnovu; nu to mi je za sad nemoguće, pošto zemaljski odbor još nije imenovao svoje čla-

nove. Čim zemaljski odbor imenuje svoje članove, zakazati ću sjednicu, u kojoj će se pretresti osnova i udariti temelj za daljnju radnju. Nu već sada moram naglasiti, da sjednice same po sebi ne će učiniti ništa, ako ne bude sredstava za provođenje nuždnih podhvata za podizanje gospodarstvenog stanja u pokrajini. Do našeg je dakle zastupstva, da odobri i namakne potrebna sredstva sa strane pokrajine. O vladinim dobrim namjerama i podpori, sudeć po dosadašnjem susretanju i obećanjima, ne mogu da dvojim.

Da kao predsjednik pokrajinskog poljodjelskog vieća proputujem pokrajinu, mislim da za sada nije potrebno, pošto kao član povjerenstva za uzgoj konja godimice putujem niz našu milu Dalmaciju. Na tim putovanjima imao sam i suviaše prigode, da uočim i upoznam naše nevolje. Uzdam se, da će nam biti sudjeno, da barem jedan dio tih nevolja odklonimo, a druge ublažimo, a to onda, ako ćemo uz podporu nadležnih i za to pozvanih faktora, uživati također i podporu od samih naših poljodjelaca.

Zadar, 8. srpnja 1905.

Sa odličnim štovanjem
 Hubert knez Borelli.

* * *

Ovo pismo kneza Borella rado objelodanjemo. I koliko smo počašćeni, toliko nam služi za dokaz, da naš glas nije ostao glasom vapijućega u pustinji, a što je glavno, dokaziva, da gosp. knez Borelli ozbiljno, kako treba, shvaća svoj položaj i svoju dužnost. Priznavajuć dakle njegove vrline i volju, buđi nam ipak dozvoljeno nekoliko opazaka.

Ustanovu pokrajinskog poljodjelskog vieća shvaćamo potpuno autonomnom ustanovom. Tu bi trebalo, da naši ljudi samosvojno odlučuju, jer oni najbolje poznaju naše potrebe. Vladi u autonomnim ustanovam ne bi se smjelo davati nego ono i samo ono mjesto, koje joj po

zakonu pripada. Inače vlada će izrabiti u svoje svrhe i ovo važno poljodjelsko vieće, kao što izrabljuje školsko itd. A mi vlade valja da se čuvamo. Ta znamo, da ima već preko sto godina, te vlada nije učinila ništa za obće blagostanje, a jest propustila sve moguće, što je moglo biti od koristi ovoj osiromašenoj zemlji. Ne samo, nego je vlada kao sustavno sve udesila tako, da svako njezino zauzimanje dolazi nama na štetu i porugu. Dosta bi bilo napomenuti Zottievu osnovu za promicanje gospodarstva u Dalmaciji. To su sve vladine igre, kao što su i obećanja raznih ministara. Žao nam je, da gosp. knez spominje još ta ministarska obećanja. — Ta znamo, da su to svi ministri radili, ali da od obećanja nije niko prešao na djela. Teško nam je preći preko stoljetne zapuštenosti, teško nam je zaboraviti siromaštvo, koje nam je vlada prouzročila, a da bi sad na jednom zadovoljili se praznim obećanjem. — Mi ne dielimo dakle mnijenje gosp. kneza o dobrim namjeram i podpore vlade, a najmanje se u to uhmamo po *dosadašnjem* susretanju i obećavanju.

Dakle, da naše misli prikupimo. Od vlade malo se nadamo, ne samo, nego željeti je, da se poljodjelsko vieće sasvim otrese njezina poznatog skrbnitstva. Poljodjelsko vieće neka bude potpuno samostalno tieło. — Sredstava u našoj pokrajini ima dosta. Neka se ova sredstva izrabe na korist zemlje. Poljodjelci jedva čekaju, da se odvažno u tom smjeru počne raditi. — Zemaljski Odbor, sabor i obćine treba da rade, razumije se, sporazumno sa poljodjelskim viećem.

Mi mislimo, da će se u ovom smjeru poljodjelsko vieće pod predsjedništvom kneza Borelli-a podići na onu visinu, na kojoj ga želimo — radi koristi zemlje — svi vidjeti.

U to ime gosp. knezu želimo, da uzmogne svojoj težki teret nositi na još veću slavu njegovaj imena.

Naše obrtno ribarstvo

U obrtno ribarstvo kod nas spada: lov srdela, tunja, lov i kultura mekušaca i školjka, lov koralja i spužava. Iztakli smo, što bi se imalo učiniti, da nam spužvarski i koralski obrt procvate. Red nam je, da rećemo koju i o drugim granama našeg obrtnog ribarstva, i za danas ćemo uzeti, kao najznamenitiju, lov srdela.

Ako prolistamo stare knjige, naći ćemo, da je lov srdela kod nas bio od davnine znamenit. On nam je, kako veli g. Lorini, „posagradio kuće po našim otocima, osjegurao u nedalekoj prošlosti blagostanje obalnog pućanstva, pak ga osokolio i pružio mu materijalna sredstva, da razširi svoj djelokrug, te se dade na svakovrstno ribanje“.

Znamenitost lova srdela na našim obalama priznala je i „Kraljica mora“, te je njezin proveditelj Dandolo g. 1808. izdao naredbu, kojom se je zabranjivalo svako ribanje, ako bi bilo na uštrb ribanju srdela. Ovaj Dandolov pravilnik potezao se je sve do g. 1897., dok nije stari bivši lučki poglavar u Splitu gosp. Pavišić sastavio „Pravilnik ljetnog ribanja u Dalmaciji“, a koji je i pomorska vlast usvojila odlukom br. 2704 iste godine. Ni ova pravila nisu potpuno zadovoljila ribare te vidimo, da na ribarskim konferencama, koje su se držale po Istri i Dalmaciji g. 1902., mnogi ribari žele, da se iz ovih pravila što šta izpusti, a drugi da se umetne, a to sve za to, što cieni, da bi se opet mogla ponoviti stara slava lova srdela, koju nam naši stari po predaji ostaviše.

Dobro je i plemenito, što se vlasti odazivlju željama naših ribara i da im idu u susret, nu da će sve ovo uskrisiti naš stari lov srdela, o tome dvojimo. Ne da se tajiti, da se je naprama onomu, što je bilo, ovaj lov uredio, i da se više ne događaju žalostni prizori na lovu, što su se prije događjali. Priznati moramo, da se je lov ovaj usavršio, bilo boljim mrežama, bilo boljim svjetljenjem, ali sve ovo ne pomaže, i kad još ovog ne bi bilo, kad jaka acetilenska svjetlost ne bi nam izvalila ribu i preplašene mase ujedinita, bilo bi što puta gore.

PRIMORJE I OTOČJE šibenske županije.

Kad nadošli Hrvati s visočina velebnog Velebita, kršne Dinare i vilovite Biokove, svrnuše okom naokolo, srdce im uzigra nad veličanstvom, koje im se na jedan mah pred očima prikaza.

Pred njima puće sinje prostrano more, posuto plemenitim otocima; uz more dalmatinska obala sva narečkana lukam i pristaništim, a sve bliže i bliže prostrane doline, sumom zaođjevena brda i glavice, široka polja i vijugaste rieke. — Ovdje sunce sjajno svoje lice u svojoj slavi prikazuje, čisti se i vedri zrak kao kristal, a oko nazrieva na jugu Bosnu, na zapadu Istru, a na sjeveru ravan daleko do štajerskih predjela.

Na taj divan pogled duša se njihova razradova, da su zaposjeli ovu krasnu

zemlju, i ako ih je zapala dosta mukā, krvi i pokolja.

Ova bogata zemlja, ovo more i primorje primamilo je k sebi sva ona hrvatska plemena, kojim plovidba nije bila niti poznato, niti nepoznato zanimanje, dapaće nekoja hrvatska plemena bijahu upućena u tom umjeću mnogo prije svoga dolazka na ove strane.

D.r Rački tvrdi, da su Hrvati čak u svojoj prekokarpatskoj domovini bavili se takovim obrtom; a grčki pisac Theophylact pripovieda, da kada se avarski Kagan god. 592. spremao na veliku vojnu proti carstvu byzantinskomu, naložio je nekim hrvatskim plemenima, koja bijahu s one strane Dunava, da mu privede velikih broj ladja, da uzmogne prebaciti vojsku preko te rieke. Kada je pak sretno pregazio Dunav, opet je naložio posavskim Hrvatima, da sagrađe druge ladje, da prebaci vojsku i preko Save.

Dakako i plovidba i brodogradnja, čemu tada nekoja hrvatska plemena bijahu vješta, bijahu ograničene na rieke; nego ipak ta činjenica služi za dokaz, da su se Hrvati, kada su zauzeli obalu jadranskoga mora, mogli lako odmah da privuku pomorstvu i pomorskom životu, pošto ni jedno, ni drugo ne bijaše im novo.

Nadošli Hrvati u ovim našim stranama nadoše još ne zatrto pomorstvo starosjedioca Liburna, na glasu sa svoje vještine u pomorstvu; pa je posve prirodno, da su već prvih godina svoga obstanaka u novoj postojbini imali svoju mornaricu.

Brodovlja brzih Liburna bijaše izobilja, mornara i brodograditelja također, pa Hrvatima nije preostalo, nego da vrše prava osvojitelja.

I šibenski su Hrvati, odmah netom dodjoše, t. j. dok su bili još pagani, svakako prije IX. vieka, zaposjeli šibensko

primorje i otočje. O tome ne može biti ni najmanje sumnje uvažimo li, da još i danas neki su otoci i neka mjesta uz primorja sačuvali imena poganskoga hrvatskoga bajoslovja.

Na primjer selo *Tribunaj* tako je prozvano od Hrvata po imenu njihovoga jesenskoga sunčanoga boga „Tribunaj“ ili „Trebic“; a „*Prvic*“ po imenu proljetnoga sunčanoga boga, ili boga vršidbe „*Prvic*“ ili „*Prvin*“.

Otok *Žirije* dobilo je ime od božice *Zore* — „svjata Zarja“.

U djelu D.ra Gržetića „O vjeri starih Slovjena“ (1900, iz kojeg vadimo ove bilješke, nalazimo kao pripadajuća hrvatskoj mitologiji još sljedeća mjesta imena: „Zlarin“ (str. 39), „Zmajan“ (str. 198), „Sirin“ — Srma — Srimac (str. 87 i 147).

(Svršetak u nared. br.)

Kao što je po sve ukupno naše ribarstvo prolazak parobroda i njihov ulazak u luke donio štete, tako je i lovu srdela.

Kad je ribar naporom svoga truda uspio, da razstrkanu ribu ujedini i baš u času, kad ima da ugasi svieću, tad ko uhoda pojavi mu se ovdje ondje po koji parobrod, ribu mu razjera, te trud, a i trošak mu je uzaludan.

Mnogi zapovjednici parobroda, priznati je, znadu se držati daleko, a osobito kad opaze svieću, nu na žalost mnogi od njih baš kad svieću opaze, pribiže se sve to više njozi, a među njima iziće se onaj parobroda „Wurmbranda“. Iz naše nam Rogoznice stižu tužbe, da ovaj parobrod svaki put, kad opazi svieću u najboljoj pošti srdela, kao što je „Movar“, mjesto da se odaleči i prodje svojim pravim putem, kuda prolaze i drugi parobrodi, on se naumice približuje i prodje između otoka tik svieće. Brzina njegovoga, kam itd. razjera svu ribu i to uprav u času, kad je riba došla na mjesto, da bude zatvorena. Koliko ovo donosi štete našim Rogozničanima, lako je pojmiti.

Mi pozivljemo pomorsku vlast, da se obrati, i to što kraćim putem, upravi Lloyd i da traži sa svom energijom, nek stane na kraj ovoj bahatosti zapovjednika „Wurmbranda“, jer jednom bi se moglo dogoditi ono, što nama zaista ne bi bilo milo, a što bi gospari „Wurmbranda“ zaslužili. U Rogoznici je sagradjena i tvornica srdela, te onaj narod zasluži pošteno svoj novčić, a ribar, netom je ribu uhvatio, s njom se ne misli, već je odmah unovči. Kad bi svi parobrodi postupali onako, ko što postupa „Wurmbranda“, tad bi naravno ova tvornica, koja je stopro počela djelovati, mogla se i namah zatvoriti.

U državama, koje znadu cijeniti svoje ribarstvo, ne samo da je zabranjeno parobrodima prolaziti kroz ribarske važne „pošte“ i dolaziti im blizu, već moraju i sa manjom snagom pokraj njih prolaziti, a po noći i sa utrnutim sviećama. Bilo bi vrijeme, da se i kod nas što takova uvede, jer načinom, kako je danas, parobrodi su najviše krivi neuspjehu našeg ljetnog ribanja. (Sledit će).

Izborna kronika.

Nezadovoljnici šire u svijet, preko Murgovog lista, da su u većini. Sve je naše, viču oni, a tko zna odnošaje u našem gradu i cijeloj občini smije se nad njihovom vikom. Oni skaču po selima, po danu, po noći, nikad ne miruju. Po krčmama, po kucama, po ulicam hvataju ljude i sve je naše viču evo ima toliko mjeseci, a razuman ih svijet odbija i smije im se. Tjeraju ih sa sela, rugaju im se, ali opet: sve je njihovo. Oni bez prestanka troše za kočije, za fraje, za vikače, koji se osobito po selima moraju derati: sve je naše, al zaludu im vika i trošak, razuman svijet sažaljenjem prati njihova naprezanja i smije se.

U istinu ova njihova razglašena „borba“ ima u sebi nešto izvanredno smiješno, kao što je smiješno „Jedinstvo“ i njegovo pisanje.

Kad su se uzpisali u „Jedinstvu“ onako kako Stražićić zna, kad su se naklevetali, nalagali, kad su se prošetali „Poljanom“, porazgovorili u Baljkama, pod stablom klevete, u Orljenka itd.; kad su platili koju litricu, kad su se zalefili u sela, protretati se kočijom, kad su se dali u nizke tužbe, dosta je još, da reku: sve je naše i eto sve

je njihovo... na stotine, na hiljade, sve je njihovo, sve... od Rore do Kuzmića.

Da vidimo tu njihovu snagu, to mnoštvo, koje sledi Roru, Borčica i Kuzmića.

Poslužiti ćemo se brojkama po popisu pučanstva 1900. Nezadovoljnici dakle imaju svojih dužnika, odnosno pristaša na Danilim koji broje 866 duša, imaju nešto u Dubravi koja ima 746, onda u Jadrovu i Donjem polju koji broje 328 duša, u Boraji su 784, u Vrpolju 423 duše. Kad bi im sva ova sela u cijelosti darovali, imali bi oni izbornika onoliko koliko mogu dati ova siromašna sela sa ukupnim 3165 duša. Ali i od ovoga maloga broja treba odbiti barem polovicu, jer uz najbolju volju, da im darivamo, u spomenutim selima ne pristaje uz njih niti polovica. Ako im k ovima darujemo kojih 300 glasova iz Varoša, imat ćemo ono silno mnoštvo s kojim kremenjaci navješćuju borbu svim ostalim obćinarima iz Grada, Doca, Ornice, Gorice, Primoštena, Rogoznice, Zatonja, Krapnja, Zablaca, Mandaline, Rasline, Konjevrat, Lozovca, Bilice, Grebašćice, Slivna; biva su nešto izbornika sakupljenih između 3000 stanovnika navješćuju oni borbu svim ostalim obćinarim, kojih još ih ima preko 21,600!

Naveli smo ove brojke, da se bjelodano vidi sva smiešnost „borbe“ naših nezadovoljnika. A da je tako znadu oni najbolje i za to su se nudili Srbima i Talijanima. Ali ni Srbi ni Talijani nisu se dali na liepak i odbili su ih. Zašto su ih odbili nisu naši posli, ali mislimo, da ćemo pogoditi ako rećemo: ili su uvjereni o slaboci nezadovoljnika pa se nisu htjeli izlagati uzaludnoj borbi, ili su uvjereni o kukavim svojstvima crne družbe, pa se nisu htjeli sramotiti. Ili jedno ili drugo ili oboje. Nezadovoljnici primili su što su tražili.

Nego ipak ima njeko koji bi im htio pomoć. A takav je i šior Giovanni Kuzmić, talijan, koji je znao zatajiti i izdati svoje talijansko uvjerenje, kad mu je to išlo u račun. On za stalno i danas voli dat svoj glas „anche questa volta agli infedeli“, kao njekoč, nego lealno služiti stranci, kojoj kaže, da pripada. Ne samo, nego on se dao u agitaciju. Prošle subote bio sa stanak talijana. Na tom sastanku zreliji i razumniji predvodjeni od gosp. conte Fenzi odlučno bili proti svakom uplitanju u današnju šibensku izbornu borbu. Ali neizkusni mladići, sa starim prevrtljivcem i doušnikom Kuzmićem na čelu, zahievali, da se talijani dadu u službu crne družbe. Zašto, to Kuzmić zna. Ne znamo što se na tom sastanku zaključilo: je li prevladala prevrtljivost i doušništvo Kuzmićevo ili razbor i lojalnost gosp. Fenzi. U svakom slučaju očekujemo od poznate lojalnosti gosp. conte Fenzi otvorenost, biva: ako je zaključena borba proti složnim Hrvatima, neka ta bude navještena javno. Toliko, da se Hrvati znadu ravnati i ovdje i drugovlje.

Nezadovoljnici hvataju se svega i svakoga samo, da bi oko sebe prikupili toliko, da se mogu na izbore prikazati. Na 14 o. mj. bili su kod g. Frane Inchiostri u depu-

taciji: Niko Marinković, Ante Tikulin, Škarica Pere, Dane Baranović, Leše Šupuk, Krste Sunara. Ovi ljudi kao, da imaju uza se tko zna koje izbornike, ponudili gosp. Inchiostri ili načelnistvo ili prvo predsjedništvo. On im odgovori: „Ja se nisam tužio na staru upravu, a na ovu još manje. Ostavite vi mene u miru“. Oni njemu: „ali mi vas hoćemo i izabrat ćemo vas.“ — „Ne dam se ja silovat“. I tako deputacija podje i ovaj put kući odbivena kao obično od svakoga razumnog i dobromislećeg.

Gosp. Ulderik Rossini, ravnajući učitelj, sada može uvidjeti, da je g. Inchiostri čovjek svoje volje, a ne onakav, kakvim ga on prikazivao.

DOMAĆE VIESTI.

Otvorenje nove zgrade c. k. okružnog sudišta obavlja se sutra u jutro u 8 sati na svečani način.

Za telefonsku svezu i nabavu ugljena: U sjednici 8/7 Dr. Dulibić prikazao je dvije interpelacije. Prva o nuždi, da se uzpostavi telefonska sveza između Trsta ili između Rieke i Zadra — Šibenika — Drniša — Knina — Trogira — Splita — Makarske — Metkovića — Dubrovnika — Hercegovačkog i Kotora. Druga: da vlada za svoje željeznice nabavi veću količinu ugljena kod dalmatinskih rudnika u svrhu, da se u današnjoj krizi izmogne sačuvati na korist našeg radničkog pučanstva ova jedina velika industrija u Dalmaciji.

Iz Grada nam pišu: Čudom se začudih, kad sam čitao tužni uzklik gospara Brone, te perjanice kremenjaka: „Ah non sarà niente — il Borecillo-Iljadica non avranno 8 voti nel Lo corpo“.

Kako se ne bih začudio, kad on sam može da osjeğura dosta glasova svojim miljenicima. Ta on šalje biele punomoći na sve strane, i u Zadar i u Trst, da ih potpišu, pa zašto bi se on dakle strašio. On će na taj način dosta punomoći priskrbiti, a tako će manovrirati i drugi. Čemu dakle tolika strava? Ali mi shvaćamo njegovu bojazan; on se po svoj prilici nije baš uvijek namirio na spiepe, koji bi po njegovu čefu radili i dali se uhvatiti na liepak, pa mu jedina nada ostajala u kremenjačkom sastanku, koji je eto, po istim njegovim riećima, polučio veličanstveni fiasco.

Inače bi preporučili gosp. Broni, da se ne igra slipegog miša, već da tiskanicu popunjene pošalje dotičnicima na podpis, e da oni barem znadu što i zašto potpisuju.

„Narodni List“ piše, da je suradnik „W. Allg. Z.“ izkrivio smisao rieči u poznatim razgovorima gg. Perića i Biankina; dapače da gosp. Periću nije htio izpraviti razgovor, kako je on zahievao. Ali onda, slobodno nam zapitati, zašto je i posle toga Perić pisao u tom listu? A zašto se gosp. Biankini i posle nego je Perić nasjeko, upustio u razgovor sa istim suradnikom?

Opazamo još, da ovi izpravci u našim novinama nemaju smisla, te da bi dotični izpravci morali doći najprije u dotičnom njemačkom listu.

O sokolskoj slavi u Vodicama doniele su razne naše novine iscrpljiva izvješća, najskoli „Narodni List“ i „Novi List“. I „Obzor“ se je osvrnuo na to slavlje, al u njegovu izvješću imade i netočnosti, među kojima ne možemo prešutit jednu; izgleda naime, kao da šibenski i drniški Sokol nisu bili korporativno na slavlju u Vodicama, dapače da u obće nisu ni pristupovali, a za druge „Sokole“ i družva, koja odaslaše samo po kojeg člana, veli, da su bila korporativno zastupana. To je baš sve izvrnuto, jer su samo šibenski i drniški Sokol bili zaista korporativno prisutni i izvajali dapače vježbe, koje „Obzor“ spominje. — Ima i netočnosti i u raznim imenima, al to prepustamo; ali upozorujemo „Obzor“ na ovo, što izpravismo, jer ne razumijemo, kako je njegov izvjestitelj mogao što takova napisati.

Novi zamljovid Dalmacije priredili su gg. A. Ströll i A. Kritečić. Kritika se o njemu izrazila najpovoljnije, pa se nadamo, da će to novo poukovno sredstvo dobro doći našim školama i valjano zamieniti dosadašnje zemljovide Dalmacije, koji su u razne nedostatke imali i smiešna utrakvistična imena mjestija.

Obzirom na „govore i poklone“ gg. Borčica, Vukovića, Perića i Biankina u Beču, organ Dr. Pere Čingrije, predsjednika hrvatske stranke, između ostaloga piše:

„Koji su ih razlozi na to potakli, nije nam poznato, ali kojigod oni bili, cijenimo, da su tim korakom prestupili granice, koje im označuju njihov položaj kao članova „Hrvatske Stranke“.

„Ostavimo na stranu paragrafe, koji proglašuju zastupnike neodvisnim od svojih izbornika. To je samo u teoriji istina. Oni su pripadnici jedne stranke, te uza svu slobodu, da udese svoj rad prama svrsi ne smiju raditi protiv načela stranke, niti opredieliti sami sebi pravac radu. Ovo posljednje može samo vodstvo stranke, a kako „Hrvatska Stranka u Dalmaciji“ još nije prešla na svoju organizaciju, to vodstvo priznaje ona samo klubu zastupnika na dalmatinskomu saboru. Jedino njemu pripada pravo, da započne akciju i ravna s njome preko ljudi svoga povjerenja“.

Vručina u školama postaje od dana do dana sve to nesnosnija koliko za učitelje, toliko za školsku djecu, a osobito posle podne. Onemogućen je svaki nastavni rad, jer djeca nisu u stanju, da prate nauk, kad tjelesno trpe i onlahave. Bilo bi najpametnije, kad bi starija školska vlast, ne čekajući izvješća i ne gubeći vrijeme u pisanju, odmah naredila i ovdje kao u Splitu polidnevno poučavanje.

Na trabakulu „Otač Nikola“ mornar Grgo Pavičić Mijatov pao je jučer pred večer s jarbola na palubu, te razbio glavu i izšteto desnu ruku.

„Murgovog Jedinstvo“ ima u zadnjem broju člančić pod naslovom: „Šibenićanima bez razlike stranaka“, a na proleđu izpod nadpisa nosi etiketu „za narodnu misao i interese“. Htjeli bismo, da nam Antonije protumači, kako se to dvoje može dovesti u sklad. Uspije li u ovome, priznat ćemo mu, da je nenadkriljivi majstor.

Za družbu sv. Ćirila i Metoda u Istri primilo je naše uredništvo od P. N. Gg. Davroslava Lovrić-Čaparina iz Rogoznice K 1, koju je primio od dvojice činovnika. Ive Dulibić i Pavao Kovačev, da počaste blagu uspomenu Kate ud. Ilijadice svaki po K. 2. — Prije izkazanih K 76:17. — Ukupno K 81:17. — Napried za našu Istru!

Naše Brzojačke.

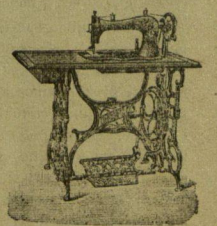
BEČ, 15. Gospodska kuća poprimala trgovački ugovor s Njemačkom i naknadni kredit alpskih željeznica.

BUDIMPEŠTA, 15. U krugovima koalicije smatraju se Fejervarijeve odredbe prvim korakom absolutizma.

RIGA, 15. Ovdje je zarobljen transport sa mnoštvom revolucionarnih spisa.

SOFIJA, 15. Hilmi Paša primio je prietećih pisama, u kojima mu se groze osobnom osvetom radi osude neđužnog Bugara.

NAJBOLJI I NAJJEFTINJI
ŠIVAČI STROJEVI 0 0 0
„SINGER“ 0 0
NAJNOVIJIH SISTEMA 0 0 0

DOBIVAJU SE SAMO U SKLADIŠTU
ŠIVAČIH STROJEVA „SINGER“
IVAN GRIMANI - ŠIBENIK